

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Setmana de dolor

Capella del Crist crucificat (s. XV), Castell de Javier (Navarra)

La pandèmia del coronavirus que estem patint ens està marcant profundament i ens obliga a viure una experiència molt dura: plorar els nostres familiars i amics difunts des de la distància, sense poder-nos-hi acomiadar com es mereixen, sense poder viure el dol amb abraçades reconfortants.

I Déu, ¿com pot permetre tot això? Aquesta és la pregunta que ens podem fer. En una conversa amb el periodista Jordi Évole, el papa Francesc va respondre a aquesta pregunta amb un silenci significatiu i amb una invitació a no dir gaires paraules, perquè per trobar sentit al misteri del mal i del dolor no hi ha millor manera que contemplar la vida de Jesucrist i, sobretot, els seus últims dies.

Contemplar els últims dies de la vida de Jesucrist és el que l'Església ens convida a fer durant

la Setmana Santa, que iniciem aquest Diumenge de Rams. Aquesta serà diferent de totes les que hem viscut fins ara. Ens agermanarem amb les Setmanes Santes viscudes durant anys en molts altres països del món que viuen la guerra, la fam, les epidèmies...

Mirar Jesús en els seus darrers dies ens acostarà al sofriment i a l'experiència dels que pateixen la malaltia i la mort en soledat, lluny de les seves llars i de les seves famílies. Déu, en Jesús, ha experimentat aquest dolor que avui pateixen alguns dels nostres germans i germanes. Déu també plora amb nosaltres davant la mort cruel i aïllada.

Em consola molt mirar el Crist de la capella del castell de Javier a Navarra que, mentre el gran missioner sant Francesc Xavier moria en solitud

en una petita illa sense poder entrar a la Xina, va mostrar una estranya suor que va ser, per a la seva família, el signe que Francesc Xavier entrava de la mà del Senyor a la Jerusalem celeste.

Les mares i els pares, com Santa Maria, sofreixen en veure patir i morir els seus fills. Lamenten profundament no poder abraçar-los, acaronar-los, parlar-los i acomiadar-los.

Déu no és tan lluny de nosaltres com ens podria semblar. Déu Pare, el seu Fill Jesucrist, la seva família formada per Maria i l'apòstol Joan, pateixen amb immens dolor i pena una separació radical, injusta, inhumana. Déu ha viscut el dolor, ens comprèn, ens acompanya en el patiment i plora amb nosaltres.

Entrem en el dolor de la Setmana Santa, potser en un context més pròxim que mai al que van viure Jesús, els seus familiars i els seus amics. Tant de bo que, mirant el Senyor penjat a la Creu, rebem la gràcia d'experimentar el seu amor i proximitat en els moments de dolor i angoixa que estem vivint a causa d'aquesta pandèmia.

Afortunadament, a diferència de Jesús, els nostres germans malalts i agonitzants tenen l'escalf i l'afecte del personal sanitari que, amb un amor immens, els acompanyen en els moments de dolor i passió. Una vegada més, dono les gràcies i prego per tots els *cireneus*, totes les *Maries* i tots els *Joans* que acompanyen els nostres germans en el moment de la creu.

La Setmana Santa no acaba amb la Creu del Divendres Sant. Esperem amb gran esperança el Diumenge de la Resurrecció. La mort i el sofriment injustos no tenen la darrera paraula. Una vida viscuda des de l'amor no pot morir. Gràcies, Déu Misericordiós, per fer-nos aquest regal.

Benvolguts germans i germanes, deixem que, en la debilitat de les nostres llàgrimes i en la vulnerabilitat de les nostres vides, es manifesti la fortalesa de Crist en nosaltres.

ACTUALITAT

Els canonges de la Catedral beneeixen la Creu de Terme de Barcelona per demanar la protecció de la ciutat i de tots els seus habitants davant la pandèmia del Covid-19

El passat 27 de març, els canonges de la Catedral de Barcelona van fer la benedicció de la Creu de Terme, amb una pregària de protecció davant la situació d'emergència sanitària a escala mundial que provoca la pandèmia del coronavirus. El moment va tenir lloc al terrat del temple, davant la Creu de Terme. Un dels canonges alçava la Veracreu de la Catedral, un objecte litúrgic del s. XVI, acompanyat de la resta de membres del Capítol Catedral que s'hi van fer presents. Tots van demanar a Déu que «en

els moments de tribulació dels seus habitants [...] santifiquen aquest terme perquè es vegi alliberat de la malaltia, i omplert de béns espirituals». També que guardi «la nostra ciutat de Barcelona amb tots el qui l'habiten, així com les seves llars, perquè, recuperada la salut i lliures de tota angoixa, puguin fruit sempre del goig d'una pau tranquil·la».

Aquesta és una cerimònia que, habitualment, només es fa una vegada a l'any, el 3 de maig, per la festa de la Santa Creu, titular de la Catedral.

ENTREVISTA

L'escut humà

JUAN JOSÉ AGUIRRE

Mons. Aguirre (nascut a Còrdova, Espanya) fa més de quaranta anys que viu la missió en territori africà. En porta més de vint com a bisbe de Bangassou, una diòcesi situada a la República Centreafricana; un país dividit i envoltat d'altres països que també tenen greus conflictes armats. Recentment, va visitar Barcelona i va participar en un acte diocesà a la basílica de la Sagrada Família, per iniciar el temps de Quaresma, acompanyat per la creu d'un poble que malgrat les adversitats no perd l'esperança.

Quina és la realitat de la República Centreafricana?

El país està dividit per catorze senyors de la guerra que se l'estan menjant amb patates. Aquesta situació fa cinc anys que provoca situacions de gran tensió.

La població civil com fa front al sofriment?

El sofriment uneix tota la humanitat. La sang amb què es maten persones musulmanes i no musulmanes és del mateix color, del mateix color que la sang de Jesucrist a la creu.

Quin paper hi juga l'Església catòlica?

La seva contribució és molt important. En primer lloc, com a testimonis; i sent testimonis, denunciem. Per això, moltes vegades ens amenacen de mort. Som una Església perseguida. Malgrat les adversitats, l'Església hi està fent projectes de desenvolupament per donar esperança. Com en tants països en conflicte, sempre som els últims a marxar.

Com podem ajudar la vostra missió des del vell continent?

Necessitem la vostra simpatia. Hem anat a la primera línia de combat i vosaltres sou la nostra rereguarda. Necesitem vocacions; persones que vulguin lliurar la seva vida com a missioners. També us demano que sigueu sensibles amb els africans que aconsegueixen creuar el desert i arribar fins a la península ibèrica.

Oscar Martí i Navarro

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Pregària i lloança pel dia a dia

Des de ben petit, donava gràcies a Déu, cada nit, pel dia que acabava i que havia viscut. Per cloure la pregària, el Parenostre, i a dormir. Així el van introduir els pares en la pregària d'acció de gràcies i així ha procurat fer-ho sempre, amb acomodació a les diverses etapes de la vida i a l'evolució personal. Ara, ja ha passat els cinquanta anys; és un bon professional, està casat, té fills grans i segueix donant gràcies a Déu en acabar la jornada laboral i en arribar a casa. Després d'un bon nombre d'hores de treball de molta responsabilitat, quan retorna a la llar familiar, al vespre, es posa còmode i cerca l'estona, abans de sopar, per donar gràcies a Déu Pare com quan era infant, adolescent o jove. Gràcies pel dia viscut, pels encerts i per les errades, pels col·laboradors i amics, per les dificultats superades o no... També és un bon moment per demanar perdó per les paraules imprudents que han ferit, per la falta de templança, per no escoltar prou... i, sobretot, donar gràcies per la presència continuada de l'Amor de Déu en la seva vida i en la dels altres. No hi falta el Parenostre, après en la infantesa

i reflexionat i paït al llarg dels anys, i potser encara no ben entès del tot, però ben present al llarg de la vida. «Doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist» (1Te 5,15).

La família és la primera escola de vida cristiana, alhora que és escola de creixement humà. Espai per ensenyar a reconèixer l'acció de Déu en les nostres vides, i els beneficis i dons que ha posat en les nostres mans perquè en siguem administradors. També per reconèixer que tot el que som ve d'Ell, i per aprendre que és bo respondre a les benediccions de Déu amb pregàries i lloances per tot el bé rebut i pel bé que obra mitjançant les nostres vides. Aprenre que hem de correspondre, també, mitjançant les nostres obres i accions, a la iniciativa amorosa de Déu. Que siguin lliurament i lloança al Pare en acció de gràcies per col·laborar en els seus designis, perquè es faci la seva voluntat. «Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Des de la sortida del sol fins a la posta lloeu el nom del Senyor» (Sl 113,1,3). Cerquem l'estona, posem-nos còmodes i donem gràcies cada dia!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

La ecuación «Dios es Amor»

Pierre Descouvemont nos ha recordado el nombre de **ecuación** para la frase que todo lo compendia: «**Dios es Amor**». «El evangelista Juan fue el primer hombre de la historia que escribió la palabra **ecuación** al referirse a que «**Dios es Amor**»»

Sí, Juan fue el **único apóstol testigo ocular y presencial** de los **dolores y sufrimientos del Crucificado**, del **Hijo Único**. Y es que el **Amor** hace estas **locuras**. Quizás faltara para **entrever el misterio del Calvario**, recordar la fortísima **frase** y la extraña paradoja que nos dejó el gran literato **Chesterton**: «Su vida hasta la **muerte** en la **cruz** no es un **velo** tras el que se **oculte**

Dios, sino una «**Locura de Amor**» por la que se **Revela**»

Conclusión: **Dios** no es en ninguna parte del **evangelio más divino** que en sus **dolores y sufrimientos del Calvario**. San Pablo, al final de sus días, nos dejó la frase: «**Dios nos ha amado en exceso**» (Ef 2,4). Ello **entusiasma** a millones de seguidores —hoy, como ayer, y mañana— que **aman a Jesús**.

Santa Teresa de Lisieux escribía a su hermana Céline: «**Jesús** arde de **Amor** por **nosotros**. / **Mira** su **Faz adorable**. / **Mira** esos **ojos apagados y entornados**. / **Mira** esas **llagas**. / **Mira** la **Faz de Jesús**. / En ella **verás** cómo **nos Ama**»

Lectures de la missa diària i santoral

6. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

7. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Joan d'Orquanyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Dissabte Sant. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo; santa Gemma Galgani, vg. seglar.

12. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mt 28,1-10. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mt 28,1-10). *A la missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salví, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Flp 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment)

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús crida amb tota la força: «Eli, Eli, ¿jema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?» Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.» Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà. (Pausa, agenollats)

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu».

Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discipulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discipulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentí los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salm responsorial (21)

R. Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, me nean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto le quiere». R.

Me acorralla una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

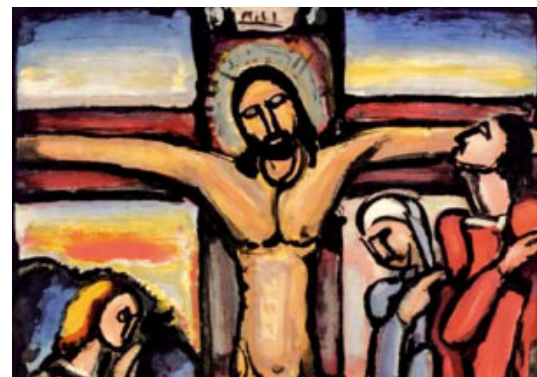
Cristo Jesús, siendo de condición divina, no re-tuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento)

Desde la hora sexta hasta la hora nona vinieron tinieblas sobre toda la tierra. A la hora nona, Jesús gritó con voz potente: «Eli, Eli, ¿jema sabactani?» (Es decir: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). Al oírlo algunos de los que estaban allí dijeron: «Está llamando a Elías». Enseguida uno de ellos fue corriendo, cogió una esponja empapada en vinagre y, sujetándola en una caña, le dio de beber. Los demás decían: «Déjalo, a ver si viene Elías a salvarlo». Jesús, gritando de nuevo con voz potente, exhaló el espíritu. (Pausa, arrodillados)

Entonces el velo del templo se rasgó en dos de arriba abajo; la tierra tembló, las rocas se resquebrajaron, las tumbas se abrieron y muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que él resucitó, entraron en la ciudad santa y se aparecieron a muchos. El centurión y sus hombres, que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y lo que pasaba dijeron aterrizados: «Verdaderamente este era Hijo de Dios».

«Aquest home era Fill de Déu»

Crist en la creu (1936), de Georges Rouault. Villa Flora, Winterthur (Suïssa)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Comencem la Setmana Santa aclamant amb els nostres rams a Crist, camí de Jerusalem, i proclamant la seva gloriosa Passió. Tres aclamacions marquen el camí de la Setmana Santa: «l'Hosanna!» que avui cantem en record de l'entrada a Jerusalem; el crit assassí de «crucifica!» del divendres sant; i el joís «al·leluia!» de la vetlla pasqual. Tres aclamacions que ritmen també el camí de la nostra vida. Si som capaços d'acompanyar Jesús a l'entrada de Jerusalem, si som capaços d'acompanyar-lo amb la nostra creu de cada dia, fins al Calvari, també podrem acompanyar-lo en la vida nova de la resurrecció i de la glòria.

El relat de la Passió segons Mateu es fa ressò de la profunda humilitat de Jesús, qui pot convocar en la seva defensa a dotze legions d'àngels però hi renuncia, assumint la condició humana en la seva pobresa més radical: la del desemparat i l'indefens, condemnat a una mort injusta. Jesús no oposa violència a la violència; sinó que calla i escull el camí de la humilitat. Només després d'haver passat per l'escàndol de la creu, apareixerà amb poder sobre els núvols del cel, com declara davant el Gran Sacerdot.

Mateu té present, no només la persona de Jesús sinó també altres personatges i les seves actituds. Els deixebles que fugen plens de paúra; Judes, que li lliura i se suïcida covardament; Pere, que nega ser deixeble per salvar la vida; els falsos testimonis d'un procés injust; els sacerdots del sanedrí, que condemnen per blasfèmia; Pilat, que es desentén de Jesús sabent que és innocent; els soldats, que sadollen la seva set de sang en la llarga sessió de tortura; Simó de Cirene, obligat a carregar amb una creu que no és seva; les dones, que contempen de lluny el sofriment innocent del mestre; el centurió romà que, un cop comès el crim, reconeix que l'ajusticiat era Fill de Déu.

Però també nosaltres som protagonistes d'aquest relat que no acaba mai, perquè segueix present «fins a la fi dels segles». Una passió que es continua donant en la gent gran i en els malalts de les nostres comunitats, en els nois que es lliuren a la droga, als que són víctimes dels seus propis pares o del seu entorn familiar desestructurat, en les víctimes del terrorisme i de la guerra, en els aturats de llarga durada... Acompanyar Crist per Setmana Santa suposa compartir el seu dolor i la seva esperança, la seva mort i la seva esperança de resurrecció.

Agenda

Actes de Setmana Santa

Seguint les indicacions del decret publicat per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments del dia 25 de març (Prot. N. 154/20), disposem que a les celebracions, que es realitzaran sense participació de fidels, i que tindran lloc a les parròquies, monestirs i comunitats religioses de la nostra arxidiòcesi de Barcelona, es procedeixi de la manera següent:

A Barcelona hem optat per celebrar la Missa Crismal com cada any, el Dimarts Sant, a les 11 hores. Se celebrarà a la Catedral amb els bisbes auxiliars i algun canonge, però mantenint les necessàries mesures de distància i de prudència que recomanen les autoritats sanitàries. Malauradament, enguany no es podrà concelebrar i no hi haurà la presència dels fidels.

Diumenge de Rams. La commemoració de l'Entrada del Senyor a Jerusalem s'ha de celebrar a l'interior del temple seguint la tercera forma prevista en el Missal: entrada senzilla (sense benedicció dels rams).

Dijous Sant. S'omet el lavatori de peus, que ja és facultatiu. Al final de la Missa de la Cena del Senyor, s'omet també la processó, tot reservant al sagrari el Santíssim Sacrament.

Divendres Sant. A la pregària universal prevista al Missal Romà, s'afegirà una intenció especial pels afectats i els difunts a causa de la pandèmia del coronavirus. L'adoració de la Creu amb el bes es limita només al celebrant.

Vetlla Pasqual. Per a l'inici de la vetlla o lucernari s'omet el foc, s'encén el ciri i, omesa la processó, es proclama el pregó pasqual (*Exsultet*). Segueix la Litúrgia de la Paraula. En la litúrgia baptismal, només es renoven les promeses baptismals. Atès que no hi ha participació de fidels, s'omet el ritus de benedicció de l'aigua i l'aspersió de l'aigua beneïda. Posteriorment continua la litúrgia eucarística.

Setmana Santa a la Catedral de Barcelona

Del 5 al 12 d'abril

Presidida per Mons. Joan Josep Omella, a porta tancada. Totes les celebracions es podran seguir des de casa a través de: esglesia.barcelona/en-directe i/o Ràdio Estel (106.6 FM)

—Dia 5, Diumenge de Rams, a les 12 h
—Dia 7, Dimarts Sant, a les 11 h, Missa Crismal

—Dia 9, Dijous Sant (Dia de l'amor fraternal), a les 18.30 h, Missa de la Cena del Senyor

—Dia 10, Divendres Sant (Col·lecta pels Sants Llocs de Palestina), a les 17 h, Passió i Mort del Senyor

—Dia 11, Dissabte Sant, a les 19 h, Vetlla Pasqual

—Dia 12, Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor, a les 12 h

Dia de Terra Santa. El Divendres Sant se celebra la col·lecta pontifícia pels Sants Llocs i les obres que la custòdia de Terra Santa regenta al país de Jesús.

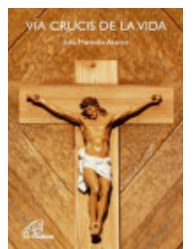
Aquest any té com a lema: «Des de Jerusalem s'eleva l'oració a Déu, Creador de tot, per un futur de pau i fraternitat a la terra» (papa Francesc. Rabat, 30 de març de 2019). El comissari de Terra Santa a les diòcesis catalanes és el P. Luis Quintana, OFM. La col·lecta es pot enviar a: c/ Santaló 80, 08021 Barcelona, t. 635 264 331, c/e: comisariots@ofminmaculada.org, o al compte corrent del Banc Popular: ES30-0075-7007-8606-0673-3003.

el 1936 i va entrar a la Companyia de Jesús el 1953. Al llarg de la seva vida, ha estat dedicat sobretot a la cooperació internacional; va dirigir el Secretariat de Missions i Desenvolupament de la Companyia de Jesús, que coordinava l'acció dels missioners jesuïtes catalans arreu del món, i que seria l'origen de l'actual Oxfam Intermón. L'any 1980 va crear Cristianisme i Justícia, amb Joan N. Garcia-Nieto i José I. González Faus. Els últims anys ha estat dedicat sobretot al centre d'espiritualitat Co-va Sant Ignasi de Manresa. Fou vicari a la parròquia Sant Joan Evangelista, de l'Hospitalet de Llobregat. Ateses les actuals circumstàncies, la missa funeral se celebrarà més endavant i s'indicarà oportunament.

Llibres

Vía Crucis de la vida

de Julia Mero-dio Atance. En este pequeño libro de 36 páginas, editado por Paulinas, en la colección Kai-roi, la autora nos dice que nuestro camino existencial debe ser siempre el vía crucis de la vida: la vida que ya habita en nosotros y la que debemos ayudar a que se haga realidad en nuestro mundo.

In memoriam

P. Josep Sugrañes Moliné, SJ. Aquest prevere jesuïta va morir en la pau de Crist el 29 de març, als 83 anys. Va néixer a Barcelona

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Semana de dolor

La pandèmia del coronavirus que estem patint nos està marcant profundament i nos obliga a viure una experiència molt dura: llorar a nostros familiars i amics difunts des de la distància, sin podermos despedir de ellos como merecen, sin poder vivir el duelo con abrazos reconfortantes.

¿Cómo Dios puede permitir todo esto? Es la pregunta que puede surgir en nuestro interior. En una conversación con el periodista Jordi Évole, el papa Francisco respondió a semejante pregunta con un significativo silencio y una invitación a no decir muchas palabras, ya que para encontrar sentido al misterio del mal y del dolor no hay mejor manera que contemplar la vida de Jesucristo y, particularmente, sus últimos días.

Contemplar los últimos días de la vida de Jesucristo es lo que la Iglesia nos invita a hacer durante la Semana Santa, que iniciamos este Domingo de Ramos. Esta va a ser diferente a todas las que hemos vivido hasta ahora. Nos vamos a hermanar con las Semanas Santas vividas du-

rante años en muchos otros países del mundo que viven la guerra, el hambre, las epidemias...

Mirar a Jesús en sus últimos días de vida nos va a acercar al sufrimiento y a la experiencia de los que padecen la enfermedad y la muerte en soledad, alejados de sus hogares y de sus familias. Dios, en Jesús, ha experimentado ese dolor que hoy padecen algunos de nuestros hermanos y hermanas. Dios también llora con nosotros ante la muerte cruel y aislada.

Me consuela mucho mirar el Cristo de la capilla del castillo de Javier en Navarra que, mientras el gran misionero san Francisco Javier moría en soledad en una pequeña isla sin poder entrar en China, mostró un extraño sudor que fue, para su familia, el signo de que Francisco Javier entraba de la mano del Señor en la Jerusalén celeste.

Las madres y los padres, como Santa María, sufren viendo padecer y morir a sus hijos. Lamentan enormemente no poder abrazarlos, acariciarlos, hablar y despedirse de ellos.

Dios no está tan lejos de nosotros como podría parecer. Dios Padre, su Hijo Jesucristo, su fa-

milia formada por María y el apóstol Juan, sufren con inmenso dolor y desgarró una separación radical, injusta, inhumana. Dios ha vivido el dolor, nos comprende, nos acompaña en el sufrimiento y llora con nosotros.

Entramos en el dolor de la Semana Santa, quizá en un contexto más cercano que nunca al que vivieron Jesús, sus familiares y amigos. Ojalá mirando al Señor colgado en la Cruz recibamos la gracia de experimentar su amor y cercanía en los momentos de dolor y angustia que estamos viviendo a causa de esta pandemia.

Afortunadamente, a diferencia de Jesús, nuestros hermanos enfermos y agonizantes tienen la cercanía y el cariño del personal sanitario que, con un amor inmenso, los acompañan en los momentos de dolor y pasión. Nuevamente, doy las gracias y oro por tantos *cirreños*, tantas *Marías* y *Juanes* que acompañan a nuestros hermanos en el momento de la cruz.

La Semana Santa no acaba con la Cruz del Viernes Santo. Aguardamos con gran esperanza el Domingo de la Resurrección. La muerte y el sufrimiento injustos no tienen la última palabra. Una vida vivida desde el amor no puede morir. Gracias, Dios Misericordioso, por hacernos este regalo.

Queridos hermanos y hermanas, dejemos que, en la debilidad de nuestras lágrimas y en la vulnerabilidad de nuestras vidas, se manifieste la fortaleza de Cristo en nosotros.